

RENCĒNU ZIŅAS

2004. gada jūlijs–augusts–septembris **Nr. 36 (3)** Rencēnu pagasta informatīvais biļetens

PĀRDOMU SLEJA

Mana veiksmē aiz mākoņa maliņas

Es savā rakstā gribu runāt par mīlestību. Par mīlestību pret sevi, savu ģimeni, pret vietu, kurā tu dzīvo, savu valsti un līdzcilvēkiem. Tik daudz iespēju un noskaņu ir vārdam mīlestība. Man šķiet, ka pasaulē viss balstās uz to, cik daudz tev ir šīs mīlestības. Varbūt izklausās pēc melodramas sižeta. Un tomēr mans sižets ir par mūsu ikdienu, par mūsu iespējām un spējām.

Ir vasaras vidus - ar vēju, sauli un lietu. Man prieks par mūsu cilvēkiem, kuri čakli rosās gan savos piemājas dārzos, gan siena pļavās, gan mežā ogojot. Viņu māju apkārtnē un pagalmi ir saposti un skaisti. Mēs saprotam - tuvojas rudens un bērniem atkal sāksies skolas gaitas. Un tad vasarā nopelnītā naudiņa būs vajadzīga gan skolas piederumu iegādei, gan būs arī citi izdevumi. Mūsu bērni ir tie, kuri turpinās īstenot mūsu ieceres, idejas, tradīcijas. Kādus mēs viņus audzinām, kādas vērtības mēs esam viņiem iedevuši, tādas mēs saņemam atpakaļ. Mīlestībai pret saviem bērniem ir jābūt dabiskai - tā nevar būt savtīga vai radīta ar aprēķinu. Ne katram patiks manis teiktais, bet tomēr...Bērns nav tikai produkts, kas gadījies pa ceļam. Mēs, vecāki, esam atbildīgi par savu bērnu. Mēs mācām viņiem tādu vārdu izpratni kā darbs, pienākums un atbildība. Mācām to caur sevi, savu ģimeni, savu ikdienu. Tāpēc tad, kad dzirdu sakām - viņš mani neklausa, man kļūst skumji. Mīlie vecāki, pajautājiēt paši sev - kāpēc mans bērns neklausa? Vainīga nav ne sabiedrība, ne draugi. Cēloni meklējiēt savās savstarpējās attiecībās, savā ģimenē, kaut tas itin bieži var būt sāpīgi. Mums jābūt ne tikai patērētājiem, bet arī devējiem. Tas attiecas gan uz ģimeni, gan uz pašiem. Ir daudz vieglāk savas neveiksmes novēlēt uz citiem, nekā atzīt - jā, es jau nemaz tā īsti nezinu, kā jūtas mans bērns. Jūs varbūt iebildīsiet - es vienmēr viņam dodu ēst, skoloju - ko gan vēl? Nu ja, ko gan vēl...

Šobrīd visā pasaulē ir trauksme tieši par daudzu bērnu likteņiem. Dažs vainos mūsu valsti. Nu, jā, bet mēs taču visi esam auguši un dzīvojuši šajā sabiedrībā, tomēr esam tik atšķirīgi. Kāpēc?

Tik daudz ir bērnu, kuri pelna sev iztiku viņiem nepiemērotā veidā. Presē varam izlasīt, ka ir vecāki, kuri itin

bieži fiziski iespaido pat zīdaiņus. Viņi vienkārši aizmirst, ka ģimenē aug viņu bērns. Līdz brīdim, kad ir vajadzīga viņa nauda. Un tad laužas ārā naid, dusmas. Taču bērns ne vienmēr saprot, kāpēc māmiņa vai tētis viņu soda. Vai par pašu neizdevušos dzīvi? Droši vien, bet jūsu bērns to īsti nesaprot. Un rezultātā ir bērni, kuri aug bez vecākiem - tāpat bez mīlestības, sapratnes un ticības. Viņos raisās tāds pats naidis un dusmas. Naidis par to, ka kādam ir māja, ģimene, vecāki un siltums. Un tad jau daudz netrūkst līdz tam, ka jāiet sevi pierādīt uz ielas. Visbiežāk tā arī notiek. Tur ir viņam līdzgie. Viņi lieliski saprotas. Un ir veltīgi skaidrot, ka dzīvot vajag citādi. Šie jaunie cilvēki grib būt kādam piederīgi un vajadzīgi. Viņi grib būt mīlēti. Lūk, apburtais loks, no kura mums neizkļūt. Mēs redzam sekas, bet izliekamies, ka nenozīmīgi ir cēloņi. Tā vien gribas teikt - šo bērnu veiksmē paslēpusies aiz skumju mākoņa malas.

Mūsu pagastā es zinu cilvēkus, kuri gatavi aizstāvēt ne tikai cilvēkbērnu, bet arī nokļīdušus putnus un dzīvniekus. Ir cilvēki, kuri nesaprot, kā tas var būt, ka bērns visu dienu un lielāko daļu nakts klaiņo. Viņos joprojām ir dzīva mīlestība un līdzcietība. Lasot šo rakstu, viņi droši vien nodomās, ka tas taču ir pats par sevi saprotams. Es patiesi priecājos par šādiem cilvēkiem. Un saku paldies par viņu rūpēm un uzmanību.

Šobrīd es aicinu atsaukties tos cilvēkus, kuri, ja būtu vajadzīgs, gribētu kļūt par audžuģimenēm. Audžuģimene - tā ir misijas apziņa. Tā ir liela drosme un spēja uzņemties atbildību. Šajos cilvēkos noteikti pamatvērtība būs mīlestība, jo bez tās neviens nespēs veikt šo grūto darbu. Un tomēr, ja kāds jūt, ka to spēj, lūdzu atsaukties un pieteikties pagasta padomē. Atceraties, ka audžuģimene ir ģimene, kas bārenim vai bez vecāku gādības palikušam bērnam nodrošina aprūpi līdz brīdim, kamēr bērns var atgriezties savā ģimenē vai, ja tas nav iespējams, tiek adoptēts vai viņam tiek nodibināta aizbildnība. Lai pretendētu uz audžuģimenes statusu, vismaz vienam no laulātajiem ir jābūt vecumā no 25-60 gadiem. Jau iepriekš pateicos tiem, kuri atsauksies.

Nu, lūk, mans melodramas sižets ir izskanējis. Paldies visiem, kuri izlasīja un uzklausi mani.

*Sociālā darba organizatore
Aleksandra Ločmele*

PAGASTA PADOMĒ

Piedalāties projektos

Uz beigām iet mūsu vasara. Šī vasara bijusi bagāta ar daudz svētkiem un trūcīga ar sauli un siltumu. Šis ir laiks, kad sākam saprast, ko Eiropa no mums grib ņemt un ko dot. Zemnieki cerīgi skatās uz Eiropas hektārmaksājumiem un citām subsidijām. Jādomā, ka spēsim kārtot dokumentus atbilstoši ierēdņu prasībām un maksājumu nauda parādīsies zemnieku maciņos.

Ari mēs, pagasta padome, esam iesaistījušies projektā «Domā globāli - rīkojies lokāli». Projekts aptver visas rajona pašvaldības, un projektu vada rajona padomes attīstības daļa. Jau septembra sākumā sāpemsim izstrādāt tehniski - ekonomisko pamatojumu par mūsu ūdensapgādes un kanalizācijas sakārtošanu. Nākamajā etapā tiks izstrādāti darba zīmējumi, un tālāk būs konkrēta darbošanās.

Jūnija beigās pagasta padome tika pieslēgta pašvaldību vienotajam informatīvajam tīklam. Tas bija projekts «ar bārdū», bet nu tas ir pabeigts, un mums ir radusies iespēja darboties arī internetā. Kā mums to pasniedza «SIA Telia Latvija» - «ir izbūvēti plaši un ērti ceļi - tagad jāmacās braukt».

Ir saņemts piedāvājums iesaistīties projektā «Publisko interneta pieejas punktu attīstība Valmieras rajonā». Ceru, ka padome mani atbalstīs un mēs iesaistīsimies projektā ar diviem punktiem - vienu Rencēnos un otru Lizdēnos.

Padome jūnija sēdē pieņēma lēmumu pārdot likumā noteiktā izsoles kārtībā pagasta mežā «Sivēnaste» kailcirti. Augusta sākumā notika izsole, un līdz ar to esam ieguvuši budžetā papildu līdzekļus - apmēram 30 tūkstoši latu. Pagasta padome nolēma par iegūtajiem līdzekļiem izsludināt cenu aptaujas par skolas pagalma sakārtošanu un pagasta padomes logu nomaiņu. Pēc cenu aptaujas rezultātu apkopošanas varēsim lemt, kas mums palicis turpmākai saimniekošanai.

Novēlu skolotājiem, skolēniem un vecākiem priecīgu Zinību dienu - 1.septembri un veiksmīgu jauno mācību gadu!

Rencēnu pagasta priekšsēdētājs
K. Sedvalds

Uzturlīdzekļu garantiju fonds

Uzturlīdzekļi ir bērna uzturēšanas izdevumi, kurus nodrošināt bērnam ir katra vecāka pienākums neatkarīgi no viņa mantas stāvokļa.

Minimālo uzturlīdzekļu apmēru noteicis Ministru kabinets, pašlaik tie ir:

- 20 lati bērnam no piedzimšanas, līdz viņš sasniedzis 7 gadu vecumu;
- 24 lati bērnam no 7 gadu vecuma, līdz viņš sasniedzis pilngadību.

2004.gada 1.jūlijā stājās spēkā Uzturlīdzekļu garantiju fonda likums, saskaņā ar kuru Uzturlīdzekļu garantiju fonds nodrošina bērnam uzturlīdzekļus:

- ja tiesas nolēmuma (sprieduma) piedziņu tiesu izpildītājs atzinis par neiespējamu;
- ja vecāks, kuram ar tiesas nolēmumu (spriedumu) noteikts pienākums maksāt uzturlīdzekļus savam bērnam, tiesas nolēmumu (spriedumu) par uzturlīdzekļu piedziņu pilda apmērā, kas ir mazāks par minimālo uzturlīdzekļu apmēru (nepārsniedzot tiesas nolēmumā (spriedumā) noteikto).

Lai saņemtu uzturlīdzekļus, personiski vai pa pastu Uzturlīdzekļu garantiju fondā jāiesniedz noteikta parauga iesniegums. Tā paraugu var saņemt pagasttiesā, Uzturlīdzekļu garantiju fonda administrācijā, kā arī atrast Bērnu un ģimenes lietu ministrijas interneta mājas lapā - www.bm.gov.lv

Iesniedzot iesniegumu, iesniedzējam ir jābūt kontam kredītiestādē (bankā) vai Pasta norēķinu sistēmā.

Personiski iesniedzot iesniegumu, iesniedzējs uzrāda pasi un iesniegumam pievieno:

- 1) tiesas nolēmuma (sprieduma) norakstu par uzturlīdzekļu piešķiršanu;
- 2) tiesu izpildītāja izziņu par to, ka uzturlīdzekļu piedziņa no parādnieka nav iespējama vai parādnieks tiesas nolēmumu (spriedumu) pilda, bet nenodrošina minimālo uzturlīdzekļu apmēru (izziņa derīga vienu mēnesi pēc tās izsniegšanas);

3) bērna dzimšanas apliecības kopiju, uzrādot oriģinālu.

Nosūtot iesniegumu pa pastu, iesniedzēja parakstam uz iesnieguma jābūt notariāli apliecinātam, tāpat notariāli jāapliecina bērna dzimšanas apliecības kopija. Ja uzturlīdzekļus pieprasa ar pilnvarotas personas starpniecību, iepriekšminētajiem dokumentiem pievieno pilnvaru vai tās notariāli apliecinātu kopiju.

Uzturlīdzekļu garantiju fonda administrācija 10 dienu laikā no iesnieguma par uzturlīdzekļu izmaksāšanu un tam pievienoto dokumentu saņemšanas dienas pieņems lēmumu par uzturlīdzekļu izmaksāšanu vai atteikumu izmaksāt uzturlīdzekļus.

Lēmumu iesniedzējs personiski varēs saņemt Uzturlīdzekļu garantiju fonda administrācijā vai nosūtīs iesniedzējam pa pastu uz iesniegumā norādīto adresi. Uzturlīdzekļus izmaksās reizi mēnesī veicot naudas pārvadumu uz iesniedzēja kredītiestādes (bankas) vai Pasta norēķinu sistēmas kontu.

Uzturlīdzekļu garantiju fonda administrācija atrodas Pulkveža Briēža ielā 15 Rīgā, LV-1010, 2.stāvā. Telefons uzziņām 7356497. Iesniegumu pieņemšanas laiks:

- pirmdienās, trešdienās no 8.30 līdz 19.00
- otrdienās, ceturtdienās un piektdienās no 8.30 līdz 17.00.

No fonda izmaksāto uzturlīdzekļu piedziņai nav noilguma, t.i., uzturlīdzekļu piedzišanas un likumisko procentu saņemšanas no parādnieka nodrošināšanai tiks ieturēti līdzekļi no jebkuriem parādnieka ienākumiem un jebkurā parādnieka dzīves posmā (piemēram, no stipendijas, pabalsta vai pensijas u.c. ienākumiem).

Sīkāku informāciju par Uzturlīdzekļu garantiju fonda darbību un iespēju piedzīt uzturlīdzekļus varat saņemt Rencēnu pagasttiesā.

Indra Mūrniece

POLICIJAS ZIŅAS

Šī vasara nav mūs lutinājusi ar daudzām saulainām dienām, un jo vairāk skumju un sāpju sagādāja tie traģiskie notikumi, kur autoavārijās gāja bojā galvenokārt gados jauni cilvēki, neievērojot ceļu satiksmes noteikumus, kā arī esot alkohola reibumā. Savukārt karstās dienas vilināja cilvēkus pie ūdens, kas pieaugušo neuzmanības dēļ paņēma daudz bērnu dzīvību. Var teikt - viņi dejoja vienu vasaru... Bet varēja taču būt citādi. Viņi vēl aizvien būtu dzīvi, ja vien arī mēs, kas esam blakus, ar skaidru saprātu atrunātu no pārgalvīgas braukšanas ar auto vai peldēšanās nezināmās un bīstamās vietās. To pašu var teikt arī par citām situācijām.

Ari mūsu pagasta jaunieši, protams, ne visi, brīvo laiku izmanto, labprātāk uzturoties Rencēnu centrā pie kultūras nama, veikaliem vai autoostas un skolas apkārtnē, kur tad liek lietā savu spēku un izdomu, sasitot pudeles, salaužot soliņus, apgāžot betona atkritumu tvertni un betona puķu podu un pat sadedzinot

telefona būdiņu. Tagad laikam, viņuprāt, tur izskatās labi.

Nākamā problēma ir tā, ka aizvien tiek lietots pārmērīgi alkohols, līdz nākas visbiežāk kompānijas draugus vai ģimenes locekļus izšķirt ar policijas darbinieku palīdzību, jo sācies strīds vai vecu parādu kārtošana. Rencēnu pagastā ir bijuši arī gadījumi, kad atskurbtūvē nogādātas pat divas meitenes.

Tā kā drīz vien sāksies jaunais mācību gads, gribu atgādināt gan skolotājiem, gan vecākiem - sniedziet nepieciešamo informāciju par ceļu satiksmes noteikumiem, bet transporta līdzekļu vadītājiem gribu teikt - esiet uzmanīgi un ievērojiet arī jūsu ceļu satiksmes noteikumus, it īpaši apdzīvotās vietās.

Rencēnu pagastā konstatēta trakumsērga, tāpēc piesieniet suņus un parūpējieties par savu ganāmpulku drošību.

Valmieras RPP vec. iec. inspektors A. Strazdiņš
tel. 9266558

Tuvojas jaunais mācību gads

Kā jau katru rudeni, gribu sniegt informāciju par situāciju Rencēnu pamatskolā, uzsākot jauno mācību gadu. Tradicionāli tas sāksies 1.septembrī ar svētkiem - Zinību dienu. Šajā dienā plkst.9.00 pamatskolā gaidīsim visus savus skolēnus, pirmsskolas grupas bērnus, vecākus un, protams, ikvienu, kas vēlas būt kopā ar mums.

Klašu komplektāciju mēs plānojam šādu:

1. klase - audzinātāja Rasma Ozoliņa
2. klase - audzinātājs Guntis Lapers
3. klase - audzinātāja Venta Vektere
4. klase - audzinātāja Indra Mūrniece
5. klase - audzinātāja Māra Liepiņa
5. klase - audzinātāja Aiva Skrodere
6. klase - audzinātāja Indra Goba
7. klase - audzinātāja Ināra Krieva
8. klase - audzinātāja Daiga Kīna
8. klase - audzinātāja Lelde Subatele
9. klase - audzinātāja Ija Rozīte

Skolēnu skaits klasēs līdz 1.septembrim precizēsies. 1.klasē mācības uzsāks 16 skolēni. Ņemot vērā zemo dzimstību, tas ir labi. Kopējais skolēnu skaits saglabāsies iepriekšējā mācību gada līmenī. Varbūt pat nedaudz palielināsies, jo mūsu pulkam pievienosies skolēni, kuri līdz šim apguvuši alternatīvu izglītību.

Sekmīgi nokomplektējam arī pirmsskolas (5 - 6 gad.) grupu. LR IZM šovasar atjaunojām licenci šai pirmsskolas programmai. Pamatizglītības programmas licence mums ir līdz 2012.gadam.

24.augustā skolu valdes komisija veiks skolas ēku, mācību kabinētu pārbaudi, iepazīsies ar iepriekšējā mācību gada darba analīzi un noskaidros skolas gatavību jaunajam mācību gadam. Domāju, ka viss būs labi. Gribu uzsvērt visa skolas kolektīva darbu vasaras periodā - skolotāju, tehniskā personāla, skolēnu, gan arī vecāku, bet jo īpaši skolotāja Gunta Laperas aktivitāti, iesaistot vecākus klases remontā, un skolotājas Rasma Ozoliņas darbu logopēdijas kabineta

izveidošanā. Bērnu dārza ēkā ir notikušas arī citas pārmaiņas - pirmsskolas skolotāja Agita Piebalga ir iekārtojusi jaunas telpas 5-6 gadīgajai grupai.

Skolas ēkā paplašināsim lasītavu. Iespējams, ka tā nākotnē pārveidosies par informācijas centru. Plānojam, ka jau šoruden skola var saņemt tiešo interneta pieslēgumu, un tas dos jaunas iespējas.

Iepriecina uzņēmēja Arņa Ješkina aktivitāte skolas sporta laukumos. Iekārtots tenisa laukums, tapis jauns basketbola vairogs. Paldies viņam. Atgādināšu, ka skolas sporta laukumi ir pieejami bez maksas visiem interesentiem. Šovasar te bijušas arī dažādu iestāžu nometņu nodarbības. Tikai lūgums - saudzēsim un nepiegrūžosim tos!

Jau ierasta ir pagasta padomes ieinteresētība skolas sakopšanā. Uzsvēršu, ka priekšsēdētājs Kārlis Sedvalds attiecas pret skolu arī kā bijušais vidusskolas absolvents. Patikami, ka šovasar skola tikusi pie jaunām ārdurvīm, septembrī sakārtosim skolas pagalmu, vēlāk nomainīsim darbnīcām jumtu. Kārtējo reizi esam atgriezušies pie jautājuma par sporta zāli.

Skolas kolektīvs pamatā turpinās strādāt iepriekšējā sastāvā ar nelielām izmaiņām. Bijām izsludinājuši konkursu 7.-9.klašu latviešu valodas un literatūras skolotāja amatam. Pieteikušies bija 3 kandidāti. Konkurss šobrīd noslēdzies. Iespējams, ka būs arī kāds jauns interešu pulciņa skolotājs. Jau no 1.klases sāksim mācīt sociālās zinības. Tās pasniegs skolotāja Daiga Kīna, kura apguvusi atbilstošu izglītību.

Patikami bija piedalīties Rencēnu vidusskolas izlaiduma, 50 gadu jubilejas kopš absolvēšanas, salidojumā. Tas dod stimulu darbam. Gandarīti esam arī par citas skolas absolventa Jāņa Karlivāna izcīnīto ceļazīmi uz olimpiskajām spēlēm 10-ciņā vieglatlētikā Atēnās Grieķijā. Turēsim par viņu ikšķus. Patikami, ka rencenieši iziet pasaulē.

Uz tikšanos skolā!

Rencēnu pamatskolas direktors Ģirts Grava

Labs tas darbs, kas padarīts

Strauji tuvojas 1. septembris - jaunā mācību gada sākums. Tas atnāk ar lielu rosību un satraukumu visās ģimenēs, kurās ir skolēni, jo tik daudz nepieciešamu lietu ir jāiegādājas. Vajadzīgi ir gan jauni mācību piederumi, gan arī jauns apģērbs un sporta tērps. Labi, ka skola dod gandrīz visas mācību grāmatas!

Vēl neilgs laika sprdis, un mēs visi posisimies svētkiem. Būs tik interesanti atkal satikties pēc vasaras brīvdienām ar skolotājiem, skolasbiedriem, draugiem un klasesbiedriem. Tomēr, lai sekmīgi varētu veikt darbu tālāk, svarīgi ir izvērtēt jau paveikto. Tāpēc arī nedaudz atskatīsimies uz iepriekšējā mācību gada rezultātiem.

Savus labākos darba veicējus - izcilniekus mācībās un veiksmīgākos konkursos godinājam un sveicām.

Izcilas sekmes mācībās pagājušā mācību gada noslēgumā ir: Karīnai Ješkinai un Aritai Leitlandei 5. klasē, Rūtai Gobai, Stefānijai Jančevskai un Maijai Millerei 6. klasē un Mārai Brūnei 7.a klasē. Bez sešiniekiem liecībā gadā mācījušies: Līga Bitte, Jānis Krievs un Līga Upeniece 5. klasē, Ilgvars Skračs 6. klasē un Kristīne Goba un Kristīna Pincere 8. klasē, bet ar vienu sešinieku liecībā: Monta Muste 5. klasē, Līga Buņķe un Dinārs Klucis 6. klasē un Līga Zariņa 7.b klasē.

Ja sākumskolas klasēs mums būtu jānosauca gandrīz visi skolēni par labām un teicamām sekmēm mācībās, tad, jo augstāka klase, jo mazāk šo skolēnu. Iespējams, ka sākumskolas skolēni vairāk tiek kontrolēti. To dara vecāki, skolotāji un arī pagarinātās grupas audzinātāji. Vecākajās klasēs ļoti svarīga ir skolēnu paškontrolē, bet

acīmredzot ne visi bērni ar to tiek galā. Sekas ir otrs gads tajā pašā klasē. Tā 5. klasē nebija otrgadnieku, 6. klasē - 3 un vienam skolēnam pēceksāmens augustā, 7.a klasē - 1 un 7. b klasē - 2, bet 8. klasē - 1 skolēns.

Sekmīgi - katrs pēc savām iespējām - skolu ir absolvējuši 9. klases skolēni. Ceru, ka daudz labu vārdu par viņiem mēs vēl dzirdēsim, jo 14 no viņiem būs vidusskolnieki, 4 mācīsies arodģimnāzijās, 1 strādās un mācīsies vakarskolā, 1 strādās, 1 meitene atkārtoti mācīsies 9. klasē.

Cilvēka dzīvē priecīgi mirkli mijas ar skumjiem. Ir brīži, kurus labāk nepiedzīvot, bet izmainīt neko nav iespējams. Skumji, bet šāgada absolventiem no viena savējā nācās atvadīties uz mūžu, izsakot līdzjūtību piederīgajiem, gribas vēlēt, lai liktenis ir labvēlīgs un skumjās tikšanās nebūtu. Vismaz ne tik drīz.

Jaunie skolēnu pārcelšanas noteikumi nākošajā klasē Rencēnu pamatskolā darbojas jau divus gadus, un tā tas būs arī šajā mācību gadā. Prasības ir stingras un zināmas gan skolēniem, gan bērnu vecākiem. Ja ir otrgadnieki, tad lielā mērā tā ir pašu skolēnu nevēlēšanās apgūt zināšanas, regulāri veikt ikdienas mācību darbu.

Jaunajā mācību gadā gribas vēlēt veiksmi gan skolotājiem, gan skolēniem un viņu vecākiem, lai piepildās visslēptākās ilgas un cerības, bet lai tas notiktu, arī pašiem ir jāpieliek pūles!

Uz tikšanos skolā!

Rencēnu pamatskolas mācību pārzine Agrita Buračevska

CILVĒKOS EJOT

Jānoķer! Kaut vai ar visām niedrēm...

Zvejnieku svētki sen jau pagājuši, un piejūras ciemos un pilsētās turpinās ikdienas gaitas, izejot zilajos ūdeņos lielākiem un mazākiem kuģiem, kuri atgriežas ar lomu un katrreiz ar kādu piedzīvojumu, kas var atgadīties tikai atklātā jūrā.

Tomēr arī tajās vietās, kur jūra neskalo smilšu krastus, cilvēks var izbaudīt tikpat lielus zvejnieka priekus, makšķerējot ezeros un upēs. Un tad tā ir pavisam cita lieta.

Mūsu pusē ezeru netrūkst, un, ja vien pietiek makšķernieka dūšas uzlikt uz āķa tārpu, tad var mērot ceļu līdz pat Burtņiekam. Īsts makšķernieka dzinulis jau vairākus gadus liek braukt ar riteni uz Burtņieka ezeru rencēnietei Martai Časai (Martīnai), kura savos pensijas gados daudz jaukāku aizraušanos nevar pat iedomāties. «Ai, kas par jaukumiem!» Martīna tik nosmej un ienes istabā lielo makšķeri, ar kuru noķerti asari, liņi, karūsas, plauži, arī lidakas.

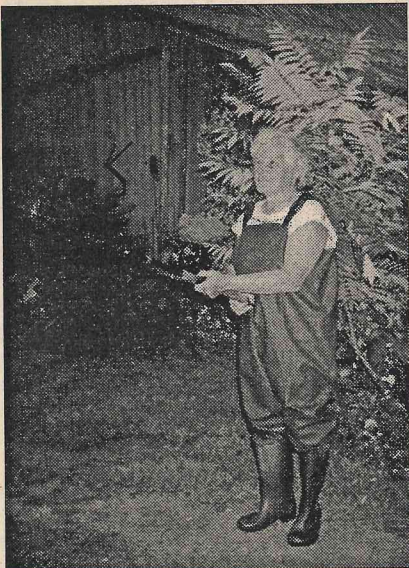
«Tā īsti makšķerēt sāku, kad apprecējos ar Jāni. Viņš mani pēma līdzī, tad arī samācījos visu to padarišanu un ļoti iepatikās. Dēls Gunārs arī man ir liels makšķernieks.» Martīna aizrautīgi stāsta, ka acis vien iemirdzas. «Ja vienu divas dienas ezerā nav bijis, tā prāts nesas uz braukšanu. Tad ir jāmeklē lāpsta un jārok sliekas, jātaisa mugursoma... No mājas izbraucu no rīta jau sešos. Pie ezera izņemu no somas salokāmo krēslīņu un uzvelku makšķernieka gumijas tērpu, kuru Gunārs atveda no pilsētas. Tad sataisu makšķeri un ēsmu un brienu ūdenī līdz krūtim. Agrāk, kad vēl man nebija tāds tērps, tāpat brīdu, bet tad ūdenī ilgi nevar noturēties un jāiet krastā žāvēties,» saka Martīna un tūlīt pat piebilst, ka nemaz peldēt neprot, kaut gan agrāk esot plūncājusies, bet tas nemaz viņu nebaidot - vienīgi, kad vējš stiprāks ezerā, tad viņai grūti no mugurpuses un nav tik stingra stāvēšana. «Bet tas jau man nekas, tad eju makšķerēt kanāliņā, kur arī var pa asarītīm dabūt.»

Lai arī Martīna zina, ka makšķernieku veikalos var dabūt visvisādas ēsmas, lai tikai pievilinātu zivis, viņa tomēr pati izvāra grūbes, tad pieber smaržīgu pulveri, ko dēls atved, un samica mikliņu, no kuras saveļ bumbiņas. «Kādreiz ziemā āliņģi arī ieber savu ēsmu. Tad vakaros braucu mājās un, tirot zivis, skatos - vēderi pilni ar grūbēm. Tātad pie manis ēduši!» Martīna atkal nosmej.

Jautājot, kad viņai labāk patīk makšķerēt - pavasarī, vasarā, rudenī vai ziemā - atbilde skan pārliecinoši: «Man vienalga. Vasarā ūdens ir siltāks, bet ziemā arī savs jaukums. Ziemā es ar kailām rokām. Turpat blakus Rīgas copētāji ar flisainiem cimdiem pūš pirkstus, bet man pavisam karsti. Tur tak jāizurbj jauns caurums, tad jāmet kažoks zemē sniegā. Vai, kas par jaukumiem! Ziemā var izstaigāties pa ezeru, kur gribi. Vasarā jau netiek tālāk, kā var ieiet, ja nav laiva.» Kopš Martīna galvenokārt brauc viena pati uz copi, laivu viņa izdomājusi pārdot, tomēr tas nemazina sazvejoto zivju daudzumu, jo Gunārs parasti sakot - «Mamma, tu vairāk sazvejo pa malu nekā es, ar laivu iebrācis iekšā ezerā.» Lielā makšķerniece tad teic tā: «Redz, tu iebrāc ar to laivu, iemet enkuru, un tas jau tā kā izbaida tās zivis. Bet ar makšķeri tu brīvi ej klusi klāt pie niedrēm, kamēr kāds ir galā. Ir jau dažreiz tā, ka tev, nabagam, iekeras tajās zālēs. Bet man ir tik stipra tā šņore, ka es norauj viss niedres.»

Martīnai makšķerēšana nav tikai vaļasprieks vien, jo dēls Gunārs jau vairākus gadus aicina mammu uz makšķerēšanas sacensībām «Burtņieks», kuras organizē Rīgas rajona Stopiņu pagasts, sakot: «Mamma, tādā un tādā datumā būs sacensības, tu taisies!»

Šeit Martīna demonstrē savu gumijas tērpu un lielo makšķeri

Tad Martīna saliek savus makšķernieka piederumus un brauc uz sacensībām, kur startē gan komandā (3 cilvēki), gan individuāli. Starp sievietēm makšķerniecēm Martīna ir vienīgā pensionāre, bet tas nebūt nedod iemeslu domāt, ka viņa nav spējīga uzvarēt. Gluži otrādi, Martīna saņēmusi šajā sporta veidā diplomus un medaļas, pat uzvarētāju kausus par iegūtajām uzvarām. Piemēram, šā gada 6.martā Martīna ieguva Atzinības rakstu par izcīnīto 2. vietu individuālajā vērtējumā. Apsveicam!

Martīna pati min gadījumu, kad vēči tik brīnījušies, teikdami: «Mammī, aiznesišu jums to kasti!» Bet viņa atbildējusi: «Nē, man pašam jānes tā kaste.»

Tādi piedzīvojumi Martīnai ir Burtņieka ezerā, taču arī tepat Rencēnu ezerā Aičā ar viņu notikušas brīnumu lietas - un tas ir patiess makšķernieka stāsts.

«Tas bija puspiecos no rīta. Paņēmu mailītes līdzī un braucu uz Aiču. Piebraucu pie ezera un tūlīt iemetu makšķeri. Ko tu domāji, tā mailīte man ir virsū uz makšķeres, un es cītīgi skatos un skatos. Vienā brīdī pavelku ārā - nē, nav nekas galā. Nodomāju - laikam nekas nebūs. Tad uzlieku slieku un aizmetu diezgan tālu uz ezera vidū. Un tu vari saprast, man pat kājas un rokas nodrebēja. Es redzu, ka tamā ūdenī uzreiz noveļas tāds brūni melns kamols. Es rauju to makšķeri ārā. Es domāju, ka uz to makšķeri ir uzķēries. Labu laiku gaidīju. Nevarēju saprast, kas tas ir.

Otrā dienā pie manis atbrauc Cielav Arvis. Es sak - kāpēc tu nebiji vakar ezerā? Viņš esot gan bijis, bet otrā ezera galā. Es sak - mani pārbaudīja viens neredzēts zvērs. Un viņš sak - jā, man arī. Bet tas esot bijis bebrs.»

Tādi atgadījumi ilgi paliek prātā un parasti tiek atmiņās pārcilāti, kad Martīna dzer karstu upeņu tēju, ja gadijies nosalt: «Kā sak - baznīcā un ezerā nesaslimst!» Kad viņa ap četriem pēcpusdienā atgriežas no copes un zivis tiek vai nu izvāritas garšīgā zupā vai sagatavotas kotletēs, ar ko mēlojas visa ģimene, pašā vakarā vēl tomēr neizdodas aizmigt. Tad Martīna lasa grāmatas, un var teikt, ka viņai ir mājas bibliotēka, kur visas grāmatas ir izlasītas un reģistrētas lielā kladē - nu jau ap trim tūkstošiem, sākot no zinātniskās, beidzot ar lubu literatūru. Viens grāmatu plaukts atvēlēts Bībelēm, otrs «Lata romāna» sērijai, kur trūkst tikai divas. Pat bēniņos glabājas grāmatas. Pēdējā grāmata, kuru Martīna pati nopirkusi, jo kāds arī pa reizei uzdāvina, ir Alfrēda Dziļuma «Meža aizvējā». «Līdz vieniem diviem ir ātrākais, kad eju gulēt. Un pa nakti grāmata man ir izlasīta,» saka makšķerniece, kurai patīk darboties arī dārzā un malkas šķūnītī, skaldot malku.

«Vajag tik kustēties! Kādreiz paskatos uz mana gadagājuma pensionārem un nodomāju - vai, cik viņas ir sačakstējušas. Bet es sevi jutos daudz jaunāks un spriganāks. Un kad vēl es varu braukt ar savu ratu, kur gribu un kad gribu, un varu makšķerēt! Es tik sak - lai Dieviņš dod spēku un veselību!» - lēnām izejot no istabas uz pagalmu, Martīna izsaka savu vēlēšanos un sajūsmu, un es, ieraugot mazu, dzeltenu laiviņu žāvējamies, jautāju, vai mazbērni arī makšķerē.

«Ar to laiviņu brauc Pēteris. Viņš kādreiz ziemā atbrauca gan, bet, kad neķērās, tad ratam mugurā un prom. Bet Māra gan ies manās un vecāteva pēdās. Ziemā negemu līdzī, bet vasarā gan. Tad vienreiz Māritei pieķērās līdaciņa, sauca - Tēti! Tēti! Tas bija pirmais makšķernieka prieks un pārdzīvojums.»

Jautājot, vai arī šodien - augusta pirmajā dienā - būtu bijusi laba cope, Martīna saka: «Būtu gan. Bet līdz šim neviena tukša diena nav bijusi.»

Vēl tikai Martīnai palīdzu uzvilkt mugurā zaļo gumijas tērpu, un viņa pati mīli un āpri nosmej: «Skaties, kas par poik! Tādi tak tie makšķernieki ir!»

Vineta Kaķe

Martīna šajā aizrautīgajā sporta veidā, kā makšķerēšana saņēmusi pat uzvarētāju kausus un diplomus, un atzinības rakstus.

Pēc 50 gadiem

Katram laikam ir savi horizonti, tāpat kā katram cilvēkam tie ir savi, un, ja tu šo horizontu redzi sev allaž priekšā, tad tu vari virzīties uz priekšu, jo dvēsele slāpst, un gājējs kaut nedaudz tuvojas šķietamai laimes sajūtai, jo laime jau nevar būt mērķis. Un varu apgalvot, ka šāda sajūta 17. jūlijā Rencēnu pamatskolā bija tiem, kuri dzīvojuši sirdsgudrībā un bija orientēti uz šķēršļu pasauli, kuri pēc 50 gadiem (pirmā vidusskolas izlaiduma absolventi - 1954.) pulcējās savam kārtējam jubilejas pasākumam.

Viņu vidū 14 bijušie absolventi no 20 ar savām ģimenēm, skolas direktors Ģirts Grava, pagasta padomes priekšsēdētājs Kārlis Sedvalds un tā laika skolotāji: Maiga Tilcēna, Lilija Grietiņa, Aina Kego, Velta Sietniece, Spulga Auniņa, Lidiņa Ķibermane, Gaida un Jānis Salīpi. Jubilārus meklēja un kopā aicināja Jānis Gustsons.

Pirmais ceļš no skolas bijušajiem absolventiem veda uz Rencēnu un Burtnieku pa gaismas staru aizgājušo piemiņas vietām.

Pasākuma svarīgumu atklāja Jānis Gustsons, izstāstot par katru no 25 klases biedriem un skolotājiem, kuri atlikuši steidzamos darbus un ieradusies uz kopā sanākšanu un kādas pārmaiņas notikušas zināmo cilvēku likteņos, un pakavējās pie sapņotājiem, kuri paši vairs ciemos nenāks, godinot viņu piemiņu ar klusuma brīdi.

Videoierakstu operatore un režisore Inta Pētersone ļāva ielūkoties skolas laika klases biedru fotogrāfijās; saglabājusies viņas uzņemtā videofilma pirms 35 gadiem, kur šie paši - tad jaunieši - pulcējās 15. skolas absolvēšanas salidojumā kopā ar skolotāju Artūru Lapsiņu un audzinātāju Arsēniju Nagaini. Videokadros redzam Jāņa Gustsona gatavošanos kārtējam lēcienam ar izpletni no lidmašīnas, Dagmāras Korzovas izcilo atraktivitāti teātra izrādēs, Maigas Kaimiņas puķes un dažādas citas satikšanās norises.

Ar neparastu dzejoļu virknējumu un aktiermākslas meistarību Dagmāra Korzova izstaigāja bērnības atmiņu takas, trauksmaino pēckara jaunības laiku un pilnbrieda gadus, atgādinot, «kā gribētos apstādināt vēju ābelē un palīdzēt akas vindai izdziedāt dziesmu mātes valodā no tiem tālajiem gadiem, kur brūnā māla krūzē salist bērnu dienu debesis, bet brīnumzvaigzne raud, taču mīlestība paliek pie tā, kas tic».

Ar ticību labajam, nenogurstošu darbu un mājas sajūtu sirdīs 1. vidusskolas izlaiduma absolventi pratuši atrast dzīvīgu savu vietu un ar

ieinteresētību šodien iepazīna novadpētniecības materiālus par viņiem un Rencēniem, jo Inta Pētersone ar Dagmāras Korzovas un viņas māsu Mirdzas Belogradovas, un vēl daudz citu cilvēku palīdzību veido Rencēnu pagasta vēstures grāmatu. Skolas vēsturē savu fenomenālo atmiņu pierakstu atstājis Edvards Irklis, interesantas un vienreizējas fotogrāfijas tajā laikā no putna lidojuma (uzņemtas no skolas internāta jumta) sapemsim no Vilhelma Briča, kurš mācījies Maskavā bibliotēku zinības, gleznojis Rencēnu skolu.

Vēroju, kā pa atmiņu takām tika staigāts krustu šķērsu, ar kādu prieku absolventi atcerējās nopietnus darbus un draiskulības. Vien varu apbrīnot šo enerģisko cilvēku skatījumu uz pagātni un nākotni. Viņu jauneklīgais optimistu gars, izturēšanās, dziesmas, sarunas un vēlme tikties atkal ir apbrīnas vērtas.

Absolventi skolas un pagasta bibliotēkai dāvināja jaunas grāmatas, bet skolotājiem - ziedus.

Inese Birzkope

Tā top grāmata par Rencēnu vēsturi ar Intas Pētersones neatlaidīgu darbu.

Kurp tālāk...

Lasot «Liesmā» par pusaudžu visatļautību, kad aiz gara laika jāskrāpē un jāsit mašīnas, gribas palūkoties tepat arī uz mūsu pagasta pusaudžiem Lizdēnos. Varētu domāt kā parasti - tas jau nav pie mums, bet Valmierā, un mūs tas neskar. Bet nē! Arī mūsu pašu bravurīgie jaunekliņi tā vietā, lai darītu ko derīgu, kaut vai mājas dārzā vecākiem palīdzētu, izvēlas labāk postīt un laužt to, ko cits ir skaisti un tīri iekārtojis.

Piemēram, veikala «Lāse» priekšā - sastādītas puķes, bet dažiem niezēja rokas, ka ar futbolbumbu jāsagāž blūķis ar puķu podu. Arī Līgo nakts alus acimredzot darījis savu - vajadzēja taču parādīt, ka Lizdēnu autobusu nojumei var noplēst šiferi, salauzīt un izmētāt apkārt, noraut autobusu kustības sarakstu. Nemaz nerunājot par to, ka mūždien nojumes sienas aprakstītas ar neķītriem uzrakstiem un piemētāts ar tukšo taru - čipsu un cigarešu pakām, pudelēm. Ko par mums lai stāsta ciemos atbraukušie cilvēki, ja redz šādu «vizītkarti» - svešie cilvēki pat nezina, cik var tikt mājās.

Mums jau ir zināmi šo nedarbu autori, bet šoreiz apelēsim pie viņu un vecāku sirdsapziņas, ka tā vairs neturpināsies. Vainīgiem vajadzētu šiferi uzlikt no jauna. Citādi nākošreiz visi tiks saukti vārdos. Vai tad nav jauki dzīvot tīrā, sakoptā vidē? Savās mājās taču puķu podus apkārt negāž un jumtu nost neplēš. Dažiem patīk citādi. Ir jau teiciens - čigāns savās mājās nezog. Mums notiek otrādi. Ak, šie pusaudži! Kurp tālāk...

Lizdēnu neapmierinātie iedzīvotāji

Dzīves simfonija

Milda Ploce 1946. g.
pēc vidusskolas absolvēšanas
18 gadu vecumā.

Ir cilvēki, kuru dzīves laika skrējienā nebālē un negaist, bet ar katru jaunu dienu kļūst gaišākas un apmirdz iegūto ar divkāršu gaismu un skaistumu. Un tad atmiņas klusām piezogas tev klāt un čukst kādu patīkamu melodiju nodzīvoto gadu garumā, un izrādās, ka tu pati vien esi bijusi tā neatkārtojamības radītāja. Mildas (Ploce) Traubergas dzīves skanējums aizsācies pirms 80 gadiem Ērgemē, tad turpinājies Kārķos, Rencēnmuižā, Ostermaņu un tagad Stabiņu mājās. Visi sakrātie gadi, kad Milda sākusī sevi apzināties, izskanējuši kā simfonija, reizēm pavism skumja, tad atkal gaiša, daudzsoļoša un neparasta.

No 1932. gada meitenes vecāki sāk dzīvot Rencēnmuižas diķa mājā: tēvs prasmīgs muižas kalējs, māte - audzina astoņas meitas un rūpējas par mājas saimniecību. Māte Olga rokām plāva miežus, rudzus, kviešus, lai tos sagatavotu malšanai un būtu maizīte, jo veikalā to nopirkt nevarēja. Baltmaizi Ploču ģimene atļāvās ēst tikai Ziemassvētkos, kad tēvs Rūjienas dzimnāvās bija samalis graudus. Kad Mildai astoņi gadi, viņa tiek aizvesta pie saimnieka; tā ik gadu arī citas māšas sāk ganīt govīs Ķemerē Valkas rajonā. Lai gan meiteņu darba vietas atrodas netālu, satikties izdodas tikai skolā. Mazās ganītes veica visdažādākos darbus: ravēja, slauca, cirta žaģarus. «Ļoti patika pieaugušo uzslavas,» saka Milda un atzīstas, ka uzticētie uzdevumi likušies patīkami un paveicami bez sūrošanās. Brīvajos brīžos, kad tēvs apkalis zirga kājas, Mildas pienākums bijis gānīt uzmācīgās mušas un dun-durus. Kā vecākajai meitai tēvs uzticējis vienu latu dienā, lai veikalā nopirktu kilogramu sviesta un cukura. Jau no agras bērnības Mildas rūpes citu labā bijušas nesavtīgas, mazāk domāts par sevi un savu izdevīgumu. 1939. gadā valsts prezidents Kārlis Ulmanis ceļā uz Rūjieni piestāja Rencēnmuižā un sarunājās ar kuplās Ploču ģimenes māti Olgu un jautāja par viņas vēlmēm. Tā kā saimniecībā govs nav bijusi, prezidents devis norādījumus dāmu komitejai sarūpēt līdzekļus tās iegādei.

Zināšanas Milda sākusī krāt Rencēnu sešklasīgajā pamatskolā, dzīvodama internātā un pukodamās, ka māsām jāguļ blakus. Pusdienas un mācību grāmatas Ploču ģimenes meitenes saņēmušas bez maksas, bet pārējās ēdienreizēs līdzī iedotais maizes kukulis bijis prasmīgi jāsadala - viena rīta, otra vakarā, lai pietiktu visai nedēļai. Skolas direktors Artūrs Lapsiņš esot Mildu slavējis par grāmatu saglabāšanu. Lielākais gardums - miežu putraimu putra ar ķīseli, arī cūku pupu zupa skolas kopgaldā.

1939. gadā pirmais tehniskais braukšanas līdzeklis uz visu lielo ģimeni ir divritenis, ko Milda nopelna ganu gaitās pie Tauriņu saimnieka Ēveles pagastā. Tas maksājis 135 latus, līgumā saņemti simts lati, tēvs iedevis trūkstošos, taču pati braukt dabūjusi vismazāk.

Lai ir grūti iztikas apstākļi ģimenē, Milda no 1941.- 1946. gadam izglitojas Rūjienas vidusskolā un absolvē 11. klasi. Uz skolu un atpakaļ viņa devās kājām pāri Sedas pagaidu laipu tiltam. Reiz, nākot no skolas, pirms marta brīvdienām vienīgās kurpes saplīst, māšas rod izeju - pārguļ nakti Oleru miestā Rudziņu mājās. Ar neviltotu prieku un lepnumu Milda stāsta par Rūjienas vidusskolas 85. jubileju, kur nesen tikušies astoņdesmitgadīgie desmit 24. izlaiduma absolventi.

1944. gadā Milda strādā izpalīgos Jeru pagasta «Rūdegās», tā kā šeit vīriešu nebija, saimniece veca, visi smagie zemes apstrādes darbi un ražas novākšana jāveic Mildai. Arī mācīties viņa var atsākt tikai novembrī, taču viss paveikts godam.

Pēc skolas absolvēšanas atrast darbu nebija vienkārši, tāpēc Rencēnu mežniecībā viņai uztic aprēķināt izvesto balķu kubatūru Baložu iecirknī. 1947. gadā Milda piesakās būt par Valmieras rajona

Finanšu nodaļas inspektori Rencēnos, pēc desmit gadiem tiek samazināts strādājošo skaits, un viņa šo darbu pārtrauc, jo dēls Andris sāk skolas gaitas.

1948. gadā Mildas dzīvē ienāk pirmā un vienīgā mīlestība - Jānis. Abi uzsāka kopīgu dzīvi un audzināja pirmdzimto Māru, tad Andri. Likteņa nežēlīgā roka neļāva sagaidīt abu zelta kāzas (pietrūka divu gadu). Bet Milda ar savu optimismu ir tikusi pāri ne vienai vien sāpei. 30 gadus četru cilvēku ģimene pratusi draudzīgi sadzīvot vienā istabiņā «Lūšos».

1977. gads Mildas dzīvē aizsākas ar jaunu pienākumu - viņai uztic vadīt Rencēnu pensionāru padomi, un tā vēl tagad viņa šo uzdevumu veic ļoti apzinīgi un ieinteresēti: pat raud līdzī veco cilvēku neveiksmēm un nespēkam, pieved klāt mājās pārtiku, gādā par viņu nokļūšanu slimnīcā vai pansionātā, sveic dzīves jubilejās, aicina kopā pasākumos un brauc ekskursijās.

Un kas gan vēl nav darīts: veikta tautas skaitīšana trīs reizes ik pa desmit gadiem, rakstīti *papīri* dažādu vēlēšanu laikā pagastā divdesmit gadu garumā. Un tai pat laikā dziedāts kori, apmeklētas teātra izrādes, koncerti un kopts mājas solis. Vecmāmiņa izbraidījusi līdzī mazbērniem Ivo un Uģim autosacensībās krustu šķērsu pa Latviju, bet uz ārzemēm baidījies doties. Ar dēla un meitas, un māsu ģimenēm būts kopā gan priekos, gan skumjos brīžos. Vēl šodien visas astoņas māšas reizi pa reizei satiekas un tad no jauna iedegas atmiņu uguns-kuri. Ģimenes ciltskoks ļoti sakuplojis, bet Mildas un Jāņa zaros ierakstīta meita Māra ar znotu Andri un dēls Andris ar vedeklu Gaidu, pieci mazbērni un viens mazmazbērns. Tā ir lielākā bagātība, par kuru Milda rūpējas arī šodien, būdama enerģijas pārpilna.

Ja nu kāds vēl atceras Mildas uzdrošināšanos iegūt motocikla vadītājas tiesības, kad pats kursu organizētājs skolotājs Roberts Šmīdts nobrauca pasniedzējam gar plandošo mēteli, taču Milda nokārtoja eksāmenu. Ja iesākts, tad jāiet līdz galam: Milda ar vīru atkal māsas autovadītāju kursus. Viņa atzīstas, ka līdz tam pat nebija ievērojusi ceļazīmju formas. Valmierā eksāmens, kāds paradokss - no 15 dalībniekiem sešas sievietes nokārto teoriju, bet braukšanā *izkrit*, vīrieši netiek pie braukšanas, jo nezina teoriju, Traubergi sameklē vietu rajonā, kur varētu vēlreiz kārtot eksāmenu, un tā 1963. gada 8. oktobrī Mazsalacā Milda saņem autovadītājas apliecību, bet mašīnas tad vēl nav. Tikai 1970. gada 26. decembrī loterijā par 30 kapeikām laimē vieglo automašīnu Zaporožec. Nopirkt citas markas automašīnu nav iespējams, jo tās iegādē veidojas rinda. Kad dēls Andris sāk pievērsties lielajam autosportam, viena no mašīnām tiek atdota mātei. Braukšanas prasme jau gandrīz aizmirsusies, taču Milda nebaudās, un vēl šobrīd ir vienīgā sieviete Rencēnu pagastā tādā vecumā ar drosmi sēsties pie auto stūres. Jautāta par satiksmes noteikumu ievērošanu, viņa saka, ka brauc pēc tiem; reiz gan Cēsis par ātruma pārsniegšanu sieviete - milice tiesībās *izkniebusi* caurumu.

Milda Ploce iesvētībās 1946. g. Burtņiekos.

Mildas Traubergas dzīves īss pārstāsts lasītājam ir atskats vēsturē, bet jubilārei neliela pietura dzīves ceļā, lai atsauktu atmiņā bērnības un jaunības sapņus, dzīves pilnbrieda gadus un tos izvērtētu ar šodienas skatījumu. Lai turpmākie dzīves gadi jubilārei spēj sasildīt ikdienu ar Skaidrītes Kaldupes vārdiem:

«Tu jau neticēsi - zelts ir pureņziedi,
Saules attēls strautā,
Sliekšnis, jāņu zālēm svētkos izrotāts,
Un tā roka, kurai visu garo mūžu
Rudzu ziedputekšņi piekļāvušies klāt.»

Inese Birzkope

Rencēni - Irāka

Lasot vai klausoties masu saziņas līdzekļos, sirds sažņaudzas, dzirdot par kārtējo sprādzienu vai terora aktu Irākā un zinot, ka islāma fundamentālisti apņēmušies dot pamatīgu triecienu ne tikai ārvalstu karaspēku pārstāvjiem, bet arī kristiešiem, uzskatot viņus par Amerikas sabiedrotajiem, pārņem baiļu sajūta, kaut Irāka šķiet tik tālu no Latvijas. Dienas nomaina naktis, un tā četrus mēnešus 133 kareivji no Latvijas piedalās starptautiskajā miera nodrošināšanas misijā Irākā poļu kontingenta sastāvā. Viņu vidū arī rencēniete Linda Lubāne - vienīgā sieviete - kareive, kura sagatavošanas posmā izturēja dažāda veida slodzes un saņēma sertifikātu un iespēju mesties iekšā nezināmajā.

Linda uzdrīkstējusies pieskarties pasaulei savādāk, varbūt jutusi sevi aicinājumu kaut kam ekstrēmam, varbūt tēvs Andris (dienējis Padomju Armijas Bruņotajos Spēkos Afganistānā (1979 - 1981) tuvinājis meitu militārisma. Skolas laikā meitene bija atraktīva, sportiska un fiziski izturīga, tāpēc devās trīs gadus mācīties Limbažu 18. AV par jauno kārtības sargu. Darbu specialitātē neatradusi, arī ne īpaši meklējusi, strādāja kafejnīcā un brīvajā laikā apmeklēja UŠU kluba nodarbības, gūstot jaunu rādījumu un izcīnot Sarkano jostu.

Lai sevi pa istam apliecinātu, Linda izlēma pieteikties Kadagā (Ādažu poligonā), kur astoņus mēnešus mācījās izdzīvot purvainos un mežainos apvidos. Kopā ar puisiem un dažām jauniešiem nācās sacensties, pielāgoties un izturēt.

No 3. maija līdz 12. jūnijam kopējās amerikāņu un latviešu militārajās mācībās «Vasaras vairogs» Lindu vēroja zviedru, vāciešu, kanādiešu un latviešu militārpersonas un nolēma viņu vienīgo no sievietēm apstiprināt miera misijai Irākā. Linda ir kareive-granātmētēja (rikojas ar automātisko granātmētēju), bet nav nācies to pagaidām tuksnēsī lietot. 4. jūlijā īsas un asaru pilnas atvadas notika no tuvajiem cilvēkiem, jo apstākļi diktēja īpašu piesardzību, un Lindai izņēmuma kārtā konvoja pavadībā jāva vēlreiz pateikt sveikas savējiem. Viņu gandrīz nepazīna, jo tumšo matu vietā tagad bija skūta galva.

Saziņa ar mājiniem notiek ar interneta starpniecību, arī vienu reizi nedēļā iespējami bezmaksas minūtes telefona sakari. Kā jūtas kareive - meitene militāru puisiu vidū? Linda viņiem velta vislabākos vārdus, jo tie ir izpalīdzīgi, sirsnīgi, saprotoši, par pazemošanu nav ne runas.

Lindas tēvs iepazīstina ar e-pasta vēstulēm un izstāsta savas sajūtas, mamma un audžumamma, māsa Andra ar bijušajiem klases-

biedriem regulāri seko Lindas dzīves norisēm Irākā un tver katru ziņu par tur notiekošo, uzsverot, ka viņa ir mūsējā, tādējādi izsakot apbrīnu Lindas uzņēmībai un drosmei. Kad pieminam bailes, atceramies Lindas teikto, ka nevar baidīties no tā, ko neesi piedzīvojis.

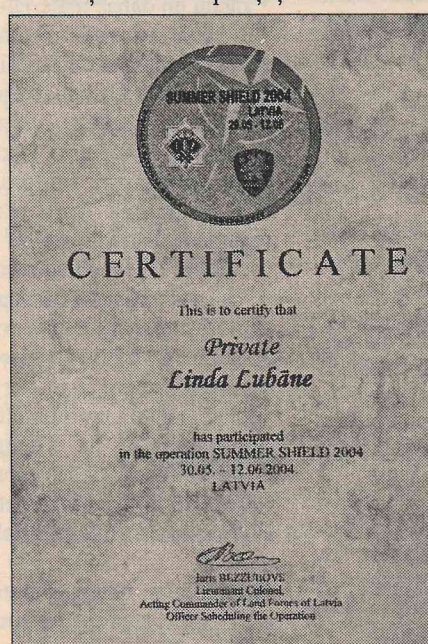
Savu 20. dzimšanas dienu 12. augustā Linda sagaidīja zem Irākas debesīm, kuras klājas pāri tuksneša smiltājam, kurā bieži saliekamajās gultās naktis pavada miera misijas kareivji pēc saspringtas sardzes. Linda raksta, kā Latvijas kareivjiem jāpatrulē noteiktā Irākas rajonā un naktis jāargā stratēģiski svarīgi tilti, kas atrodas uz galvenā koalīcijas spēku apgādes ceļa. Šis ceļš savieno valsts dienvidus un Bagdādi. Reiz notika apšaušana, bet latvieši tiltu nosargāja.

Dodoties kopā ar poļu kareivjiem patruļas braucienā, piedzīvots brīdis, kad mašīnas priekšā sprādzis lādiņš, tā apgāzusies, arī Linda guvusi nelielus ievainojumus, bet, saņemusi pārējo palīdzību, jutusies labi.

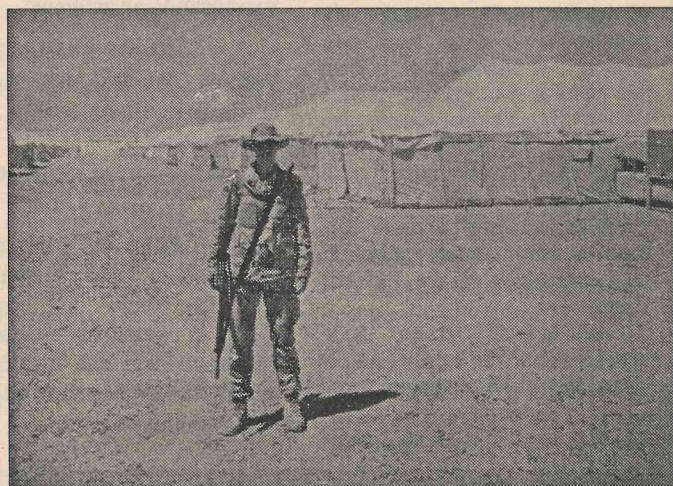
Kāda cita ziņa vēsta par amerikāņu kempinga sargāšanu. «Nakti vari peldēties baseinā, virs tevis plešas tuksneša debesis, un ūdens silts kā tikko slaukts piens. Skan arābu mūzika, bet kaut kur tālumā šo mirkļu mozaiku pāršķel šāvieni trokšņi.... Un tu nezini, kas

notiks tālāk, tad klusiņām piezogas domas par dzīvības vērtību. Mierīgums šeit ir tikai relatīvs», bet Rencēnu meitene Linda ir uzņēmusies zināmu daļu atbildības cīņā par mieru pasaulē bezgala tālu no dzimtajām mājām. Lai viņai nepietrūkst modrības un izturības!

Inese Birzkope

Linda Lubāne Irākā starptautiskās miera nodrošināšanas misijas uzdevumus pildot.

Linda Lubāne Irākas tuksnēsī.

Sporta un atpūtas svētki Rencēnos

2004. gada 28. augustā plkst. 10.00
Darbības vietas - Rencēnu centrs un
skolas sporta laukums
Rencēnu centrā

Veiklības stafetes - aicināti piedalīties pirm-
skolas vecuma bērni un pusaudži līdz 16 gadu
vecumam. Vērtēšana un apbalvošana notiks
pa vecuma grupām.

Riteņbraukšana - pa vecuma grupām

Stafete «Trīs draugi»

Veiklības stafetes mammām

Gimeņu stafete

Radošās darbnīcas -

* Ziedu un dabas materiālu paklāju veidošana

* Dažādu kukaiņu un taureņu veidošana no
salmiem un dabas materiāliem

Floriste Vita Ozerinska iesaka - paklāju vei-
došanai, bez puķēm, noderēs arī visādi dabas
materiāli, piemēram, koku lapas, ozolzīles,
ogas, koku mizas, smilgas, sūnas. Viena pak-
lāja veidošanā vari iesaistīties kopā ar
draugiem. Padomājiet par darba nosaukumu!
Novēlam, lai Jūsu fantāzijai nav robežu!

* Grāmatzīmju veidošana - darbnīcu vadīs
skolotāja **Agrita Buračevska**

* «Bērnu pārvērtības»- darbnīcu vadīs
topošā dizainere **Inga Berga**. Būs arī iespēja
jaunajā veidolā nofotografēties.

Smalkmaizīšu un kūciņu izstāde - pār-
došana. Vaidaviešu ceptos gardumus būs
iespēja arī nobaudīt uz vietas.

Piepūšamā atrakcija «Palma» - visas dienas
garumā.

Rencēniešu brāļu Traubergu autosporta
sacensību trofeju ekspozīcija - Rencēnu
izstāžu zālē

Vizināšanās ar zirgiem

Skolas sporta laukumā

Futbola spēle Rencēni - Burtnieki

«Stiprākais Rencēnietis» - z/s «Liepiņas»
balvas izciņa

z/s «Dēļas» kausa izciņa tenisā

Plkst. 21.00 ballīte un karaoke kultūras
namā - skaņu un gaismas studija ZD ar
astoņdesmito gadu mūziku. Vēlams rezervēt
galdiņus. Ieeja bez maksas. Darbosies
Vaidavas pagasta kafejnīca «Runcis».

Pasākumu organizē Rencēnu kultūras nams
sadarbībā ar Rencēnu pagasta padomi un
Rencēnu uzņēmējiem.

Arnis Ješkins

Šā gada 28. augustā plkst. 11.00
visi sportot gribētāji un līdzjutēji
laipni aicināti uz Rencēnu
pamatskolas sporta laukumiem, jo ir
paredzētas sacensības futbolā,
tenisā un arī spēkavīru sacensības.

Uz futbolu esam uzaicinājuši pie
sevis **Burtnieku z/s «Akmeņkalni»**
komandu, kura sacentīsies ar trijām
Rencēnu komandām. Tās ir iecerē-
tas kā -

1) skolnieku komanda,

2) vīru komanda līdz 33 gadu
vecumam,

3) vīru komanda no 33 gadu
vecuma.

Cerēsim, ka kāda no mūsu izvei-
dotajām komandām spēs uzvarēt
spēcīgo kaimiņu komandu, kura
pēdējos gados Gunta Lilentāla
vadībā demonstrē labu futbola spēli.
Šādas sacensības futbolā ar kādu no
rajona pagasta komandas
piedalīšanos ir iecerētas rīkot tur-
māk katru gadu. Uzvarētāji iegūs
veikala «Dēļas» dāvēto kausu.

Nākamais sporta veids, kurā
sacentīsies par veikala «Dēļas»
dāvētajiem kausiem aicinām visu
vecumu un dzimumu pārstāvjus, ir
teniss. Sacensības notiks visu dienu
līdz uzvarētāju noskaidrošanai.

Visbeidzot gribu aicināt
piedalīties agrākajos gados tik
populārajās spēkavīru sacensībās.
Iecerēti 3-4 pārbaudījumi. Vīriem
būs iespēja cīnīties par Imanta
Elsona z/s «Liepiņas» dāvētajām
balvām. Sacensībās varēs
piedalīties dalībnieki no 18 gadu
vecuma.

Protams, sacensību dienā dar-
bosies bufete un par mūziku jautram
noskaņojumam gādās **Guntis**
Lapers.

Cerēsim uz labiem laikiem
apstākļiem un pēc iespējas vairāk
sportotājiem un līdzjutējiem!

Informācija un ziņojumi

26. augustā plkst. 10.00 (līdz 13.00)

Rencēnu kultūras namā informatīvs pasākums pagas-
ta zemniekiem, uzņēmējiem un citiem interesentiem
par ES finansējuma saņemšanas iespējām.

Darba kārtība:

- iss ieskats par ES Strukturālajiem fondiem
(I. Miķelsons);
- aktuāla informācija par ES finansējuma iespējām;
- projektu pieteikuma sagatavošana ES finanšu
resursu piesaistei (M. Zālamane);
- jautājumi.

Visi laipni aicināti!

Iedzīvotāju zināšanai!

Pieņemšanas laiki pagasta padomē

* **A. Ločmele** (dzimtsarakstu nodaļas darbības,
zemes nodokļu maksājumi, iedzīvotāju
dzīvesvietas deklarēšana, sociālā darba orga-
nizācija)

Pirmdienās no plkst. 13.00 - 16.30

Otrdienās no plkst. 9.00 - 12.00; 13.00 - 16.30

Trešdienās

Ceturtdienās no plkst. 8.30-12.00; 13.00-16.30

Piektdienās no plkst. 9.00 - 12.00

* **I. Mūrniece** (notariālās darbības)

Pirmdienās no plkst. 14.30 - 17.00

Otrdienās no plkst. 13.00 - 17.00

Trešdienās no plkst. 14.30 - 17.00

Ceturtdienās

Piektdienās no plkst. 11.00-12.00; 13.00-17.00

DIEVKALPOJUMI BURTNIEKU EV. LUT. DRAUDZĒ 2004. GADA AUGUSTĀ

27. augustā plkst. 13.00 - 16.00
Mācītāja pieņemšana

29. augustā plkst. 14.00
Dievkalpojums Burtnieku baznīcā
plkst. 16.00

Dievkalpojums Rencēnu kapelā

* Aicinām aktīvi piedalīties draudzes dievkalpoju-
mos un rīkotajās talkās.

* Aicinām lūgt un pateikties par mūsu draudzes
locekļiem, draudzes padomi, mācītāju, svētdienas
skolu, par saviem kaimiņiem, saviem radniekiem,
apkārtniekiem iedzīvotājiem, par pagasta pašvaldību,
par mūsu valsti un tās vadītājiem, par mieru pasaulē.
Lai Dievs svētī katru lūdzēju uz to!

Kungs, atdari manas lūpas, lai mana mute slavina Tevi.
Psalms 51: 17

Telefoni informācijai:

Mācītājs K.R. Zikmanis - mob. 6579058 vai 42-68629

Draudzes priekšiece D. Kalcenava - mob. 6479451

Telefons Mācītājmuižā - 42-42693

Burtnieku ev. lut. draudze